

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 190

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE	
178. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2
179. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2
180. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror....	3
181. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror....	3
182. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4
183. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4
184. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 727 din 5 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 104, art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală	5–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
151. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Alexandru-Sorin Bordei-Gheorghisor a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții	13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.244. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BUCOVINA — S.A.	14–15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 122/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 10 martie 2020, doamna Aurelia Rusu, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 178.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 86/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 mai 2020, domnul Teodor Nițu, judecător la Curtea de Apel Ploiești, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 179.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 174/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 16 martie 2020, domnul Ovidiu Cătălin Nistor, procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 180.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 176/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 16 martie 2020, doamna Corina-Andreea Panaitescu, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, delegată în funcția de procuror șef Secție judiciară la aceeași unitate de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 181.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 172/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 16 martie 2020, doamna Camelia Petrescu, procuror general adjunct la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 182.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 173/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 10 aprilie 2020, domnul Marian Alexandru, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța, delegat în funcția de șef Secție urmărire penală a acestei unități de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 183.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 142/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 mai 2020, doamna Elena-Melania Crișcov, judecător la Curtea de Apel București, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 martie 2020.
Nr. 184.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 727

din 5 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 104, art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Gheorghe Țărălungă în Dosarul nr. 1.081/118/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 687D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Dan Lupașcu, având delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită. Este prezentă doamna Oana Iulia Răspop, traducător de limba neogreacă. Magistratul-asistent referă asupra adresei depuse la dosar de către tatăl părții Faloutsos Evangelos, prin care se

arată elemente ale situației de fapt și se învederează că partea are cunoștință de termenul de judecată.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 760D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Ana-Maria Pătru în Dosarul nr. 48.239/3/2017/A1 al Tribunalului București — Secția I penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 788D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Mazilu în Dosarul nr. 4.416/110/2016/a3 al Tribunalului Bacău — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 816D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Nicolae Stanciu în Dosarul nr. 3/36/2018/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Dan Lupașcu, având delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 818D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) din același act normativ, excepție ridicată de Marin Bîlc și Florin Mircea Bolbos în Dosarul nr. 329/59/2018/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 876D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriela Mazilu și Ovidiu Mazilu în Dosarul nr. 3.510/110/2015 al Tribunalului Bacău — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

8. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.072D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Vlad Valer în Dosarul nr. 4.653/107/2017 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

9. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.430D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) din același act normativ, excepție ridicată de George Gavrea în Dosarul nr. 5.176/30/2017 al Tribunalului Arad — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

10. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.079D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și la cele ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Bogdan Darius Vâlcov în Dosarul nr. 43.049/3/2015 al Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

11. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.193D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 104, art. 114 alin. (1) și la cele ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Dragoș Poteleanu în Dosarul nr. 7.578/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

12. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 704D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Robert Grigorescu în Dosarul nr. 45.354/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

13. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.042D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Ioan Niculae în Dosarul nr. 15.884/3/2016/a16 al Tribunalului București — Secția I penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura

de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către Agenția Națională de Administrare Fiscală prin care aceasta solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

14. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 760D/2018, nr. 788D/2018, nr. 816D/2018, nr. 818D/2018, nr. 876D/2018, nr. 1.072D/2018, nr. 1.430D/2018, nr. 2.079D/2018, nr. 2.193D/2018, nr. 704D/2019 și nr. 1.042D/2019 la Dosarul nr. 687D/2018, care a fost primul înregistrat.

15. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care arată că excepția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege. Arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra dispozițiilor criticate, din aceeași perspectivă, prin Decizia nr. 63 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 6 august 2019, și Decizia nr. 59 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 1 august 2019. Cu toate acestea, apreciind că jurisprudența este dinamică și evolutivă, solicită o reconsiderare a acesteia, în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate. Susține că a criticat dispozițiile legale dintr-o dublă perspectivă, și anume, pe de-o parte, critică posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțator, iar, pe de altă parte, forța probantă a declarației de martor date de denunțator. Apreciază că aceste critici se circumscriu încălcării principiului legalității, din perspectiva lipsei clarității și previzibilității legii și a încălcării dreptului la un proces echitabil.

16. Din coroborarea art. 29, 33 și 34 din Codul de procedură penală rezultă că denunțatorul este un subiect procesual secundar. În acest context, arată că, în doctrină, s-a precizat că nu poate fi confundată calitatea formală de martor cu capacitatea substanțială de a depune mărturie, care revine exclusiv persoanelor străine de infracțiuni. Cum nici persoana vătămată nu poate cumula această calitate cu cea de martor, apreciază că nici denunțatorul nu poate cumula această calitate cu cea de martor, mai ales în situațiile în care acesta are anumite beneficii ca urmare a realizării denunțului. Astfel, în ipoteza în care denunțatorul urmărește să obțină impunitate, reducerea pedepsei sau un alt avantaj, relațiile sale sunt interesate, credibilitatea sa relativizată, iar sinceritatea nu va putea fi testată în mod real, în condițiile în care denunțatorul beneficiază de dreptul de a nu se autoincrimina. Astfel, riscul ca o persoană să fie condamnată pe nedrept, în baza declarațiilor unei persoane interesate, este în aceste condiții unul major.

17. Arată că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este martor orice persoană a cărei depoziție poate sta la baza unei hotărâri de condamnare. Acesta este sensul larg al noțiunii de martor.

18. În ceea ce privește forța probantă a declarației denunțatorului, arată că noul Cod de procedură penală consacră principiul liberei aprecieri a probelor, instituind anumite limitări în ceea ce privește declarațiile investigatorilor, colaboratorilor și martorilor cu identitate protejată. Declarațiile acestora nu pot fi determinante pentru hotărârea de condamnare. Art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu include și declarațiile martorului denunțator, decât în măsura în care acesta este subiectul unor măsuri de protecție. Denunțatorul se află sub un control de autoritate din partea organului de urmărire penală, urmărește realizarea intereselor proprii, firesc fiind ca declarațiile acestuia să nu fundamenteze într-o măsură determinantă hotărârea de condamnare. În plus, legiuitorul nu a mai utilizat termenul „coroborare”, deși coroborarea mijloacelor de probă

era menționată atât în Codul de procedură penală din 1936, cât și în cel din 1968. Consecința este aceea că declarațiile martorului denunțător capătă o forță probantă necondiționată chiar și atunci când există un interes din perspectiva tragerii la răspundere penală a acestuia.

19. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public arată că nu sunt invocate motive noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cu referire la cele două decizii menționate și de avocatul prezent.

20. Curtea, în cele două decizii menționate, a realizat un amplu examen atât de drept comparat, cât și al coroborării dispozițiilor referitoare la modalitățile de sesizare a organului de urmărire penală, la categoriile de subiecți procesuali, la formele în care aceștia pot fi audiați în fața organelor judiciare. Apreciază a fi sensibilă situația în care denunțatorul este audiat în calitate de martor și poate avea anumite beneficii, de exemplu, aplicarea unei cauze de înlăturare a răspunderii penale sau a unei cauze care determină reducerea limitelor de pedeapsă. În cazul în care denunțatorul i se atribuie calitatea de martor protejat devin incidente dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală. În cazul denunțatorului căruia nu i se atribuie această calitate, forța probantă a mărturiei sale este deplină, fapt ce îl nemulțumește pe autorul excepției. În acest context, reprezentantul Ministerului Public arată că soluția se dispune de către judecătorul cauzei atunci când acesta are convingerea că vinovăția a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Chiar dacă legiuitorul a renunțat la folosirea termenului „coroborare”, judecătorul ajunge la o soluție în baza unui mecanism care impune elemente de ordin subiectiv și de ordin obiectiv. Declarațiile unui astfel de martor trebuie să fie privite cu atenție, din perspectiva art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, analizând în ce măsură acestea se coroborează cu celelalte mijloace de probă. Referitor la critica potrivit căreia denunțatorul este lipsit de obiectivitate și sinceritate, apreciază că îi revine judecătorului efectuarea unei astfel de examinări, întrucât astfel de riscuri se pot regăsi în cazul oricărui martor. Astfel, nu se poate porni de la premisa că beneficiile de care denunțatorul se bucură determină din start excluderea forței probante a declarațiilor acestuia. Faptul că legiuitorul nu a menționat o astfel de declarație printre cele de la art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală se justifică prin rațiunile pe care acesta le-a avut, precizate și în deciziile Curții Constituționale. Așa fiind, apreciază că nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate păstrându-și valabilitatea și în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

21. Prin Încheierea din 13 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.081/118/2015, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Gheorghe Țăralungă cu ocazia soluționării apelurilor formulate împotriva sentinței penale pronunțate de Tribunalul Constanța.

22. Prin Încheierea din 27 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 48.239/3/2017/A1, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Ana-Maria Pătru cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect

constatarea legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

23. Prin Încheierea din 17 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.416/110/2016/a3, **Tribunalul Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ovidiu Mazilu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

24. Prin Decizia nr. 251 din 22 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3/36/2018/a2, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Nicolae Stanciu cu ocazia soluționării unei cauze penale. Curtea Constituțională a fost sesizată în urma admiterii recursului formulat împotriva Încheierii din 5 martie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care cererea de sesizare a instanței de contencios constituțional a fost respinsă ca inadmisibilă.

25. Prin Încheierea din 24 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 329/59/2018/a1, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) din același act normativ**, excepție ridicată de Marin Bîlc și Florin Mircea Bolbos, în procedura camerei preliminare.

26. Prin Încheierea din 24 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.510/110/2015, **Tribunalul Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gabriela Mazilu și Ovidiu Mazilu într-o cauză penală.

27. Prin Încheierea din 27 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.653/107/2017, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Vlad Valer cu ocazia soluționării unei cauze penale.

28. Prin Încheierea din 27 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.176/30/2017, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) din același act normativ**, excepție ridicată de George Gavrea într-o cauză penală.

29. Prin Încheierea din 21 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 43.049/3/2015, **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și la cele ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Bogdan Darius Vâlcov într-o cauză penală.

30. Prin Încheierea din 12 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.578/118/2015, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 104, art. 114 alin. (1) și la cele ale**

art. 115 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Dragoș Poteleanu într-o cauză penală.

31. Prin Încheierea din 18 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 45.354/3/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Robert Grigorescu, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

32. Prin Încheierea din 12 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 15.884/3/2016/a16, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Ioan Niculae cu ocazia soluționării unei cauze penale.

33. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că dispozițiile procedurale criticate nu satisfac exigențele de claritate și previzibilitate, îngăduind interpretarea potrivit căreia denunțatorul devine ulterior martor, cumulând cele două calități, iar relatările sale constituie, în aceste condiții, atât un act de sesizare a organului de urmărire penală, cât și un mijloc de probă.

34. Susțin că, potrivit dispozițiilor procesual penale, participanții în procesul penal se împart în cinci categorii, respectiv: organele judiciare, avocatul, părțile, subiecții procesuali principali și alți subiecți procesuali. Coroborând aceste prevederi cu cele ale art. 288 și următoarele din Codul de procedură penală, autorii excepției apreciază că denunțatorul este participant în procesul penal, încadrabil în categoria „alți subiecți procesuali”.

35. Totodată, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de „martor” are un înțeles autonom, având atât o accepțiune restrânsă, cât și una extinsă. Cu toate acestea, legiuitorul român nu operează această distincție în privința denunțatorului. Astfel, cumularea celor două calități — martor și denunțator — de către aceeași persoană este contrară normelor care cârmuiesc desfășurarea procesului penal și care sunt grupate pe instituții juridice, în funcție de obiectul lor de reglementare.

36. În continuare, arată că rostul procesual al denunțului este încunoștințarea organului de urmărire penală despre săvârșirea unei infracțiuni, acesta neconstituind mijloc de probă, nefiind menționat ca atare de dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală. Astfel, denunțatorul nu ar trebui audiat ca martor în procesul penal, iar declarațiile sale nu ar trebui să constituie mijloace de probă.

37. Apreciază că dispozițiile legale criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră principiul legalității, principiu ce impune obligația legiuitorului ca normele juridice pe care le adoptă să fie precise, clare și previzibile. Imprecizia și lipsa de previzibilitate a textelor de lege supuse controlului de constituționalitate, încălcând principiul legalității, afectează și dreptul la un proces echitabil.

38. **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie** arată că dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă permit, ca urmare a neclarității acestora, ca o parte sau un subiect procesual principal, respectiv o persoană care este suspectată de săvârșirea unei infracțiuni de corupție activă, să poate fi audiată în același timp în calitate de martor privind săvârșirea în cadrul aceluiași raport juridic penal a unei fapte de corupție pasive de către un alt subiect procesual principal. Astfel, relatările celui dintâi constituie atât act de sesizare a organului de urmărire penală, cât și probă administrată printr-un mijloc de probă arbitrar stabilit de către organul de urmărire penală, putând crea

echivoc în ceea ce privește conținutul noțiunii juridice de martor, astfel cum a fost definită de legea procesual penală.

39. **Tribunalul București — Secția I penală**, în dosarele nr. 760D/2018, nr. 704D/2019 și nr. 1.042D/2019, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 562 din 19 septembrie 2017, apreciind că nu există cauză penală în care, la aflarea adevărului, să nu își aducă o contribuție esențială declarațiile martorilor, proba testimonială având, în procesul penal, caracterul de probă firească, de instrument necesar de cunoaștere a împrejurărilor săvârșirii infracțiunilor. Martorul este persoana fizică, alta decât suspectul, persoana vătămată și părțile în procesul penal, care are cunoștință despre fapte și împrejurări de fapt ce servesc la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și aflarea adevărului în procesul penal. Declarațiile martorului constituie mijloace de probă, iar acestea constau în relatarea făcută de martor organului judiciar penal în cadrul procesului penal, prin care reproduce cunoștințele sale despre fapte sau împrejurări de fapt necesare pentru justa soluționare a cauzei. Potrivit dispozițiilor art. 114 și 115 din Codul de procedură penală, poate avea calitatea de martor „orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală” și care, în același timp, nu are calitatea procesuală de suspect, persoană vătămată, inculpat, parte civilă sau parte responsabilă civilmente.

40. În afara persoanelor care au în cauză calitatea de parte ori subiect procesual principal, legiuitorul a acordat organelor judiciare posibilitatea de a audia în calitate de martor orice persoană. Astfel, pot fi audiate în această calitate persoane apropiate victimei infracțiunii sau autorului acesteia, inclusiv soțul, ascendenții și descendenții în linie directă, precum și frații și surorile acestora. Or, nu există niciun raționament pentru care legiuitorul ar trebui să interzică audierea denunțatorului în calitate de martor, cu atât mai mult cu cât, în principiu, acesta nu are un interes propriu, concret și actual în cauză (a se vedea în acest sens Decizia nr. 13 din 19 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii). Chiar dacă, în situații particulare, se poate acredita ideea că denunțatorul are un interes propriu în valorificarea judiciară a denunțului formulat (de exemplu, pentru a beneficia de o cauză specială de reducere a pedepsei — art. 19 din Legea nr. 682/2002), declarația sa reprezintă numai unul dintre mijloacele de probă care vor fi administrate pe parcursul procesului penal și care va face obiectul cenzurii organului judiciar. Acordarea de către legiuitor a posibilității de a audia denunțatorul în calitate de martor nu poate să contravină, în niciun caz, principiului legalității și să afecteze dreptul la un proces echitabil. Din contră, cenzurarea acestei posibilități ar fi de natură a conduce la situații paradoxale; de exemplu, o persoană care observă în mod nemijlocit săvârșirea unei infracțiuni de omor și denunță fapta organelor judiciare nu ar mai putea să fie audiată în calitate de martor, deși are cunoștință despre faptele și împrejurările de fapt care constituie proba în cauza penală.

41. Instanța arată că ambivalența invocată de autorii excepției — denunțul ca mod de sesizare și declarația dată în calitate de martor de aceeași persoană — se regăsește în art. 81 alin. (2) din Codul de procedură penală, însă în legătură cu un alt subiect procesual. Astfel, în concret, aceeași persoană căreia inițial îi este recunoscută calitatea de a sesiza organul de urmărire penală în modalitatea prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul de procedură penală poate fi audiată ulterior în calitate de martor. Se poate afirma că și în această situație declarația martorului care a suferit o vătămare prin infracțiune este amprentată de subiectivism, având în vedere că persoana vătămată renunță la dreptul său de a participa în cauză în

calitate de persoană vătămată. Așadar, această renunțare a persoanei vătămate este un act subiectiv, neputându-se afirma că vătămarea cauzată nu a existat. Instanța judecătorească apreciază că în astfel de situații, precum cea invocată de inculpat și cea prevăzută de art. 81 alin. (2) din Codul de procedură penală, devin aplicabile dispozițiile art. 103 alin. (1) din același act normativ.

42. În continuare, instanța judecătorească apreciază că art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală se referă la depozițiile unor persoane care apar în proces cu identități nereale, necunoscute părților, astfel încât apărarea nu are posibilitatea combaterii credibilității lor, motiv pentru care legiuitorul a înțeles să restrângă principiul general prevăzut de art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală. În măsura în care identitatea martorului denunțator este cunoscută apărării, accesul liber la justiție nu este îngrădit și oricare dintre părți are posibilitatea exercitării dreptului la apărare în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate, asigurându-se caracterul echitabil al procedurii reglementat de art. 6 paragraful 1 din Convenție și de art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil, instanța judecătorească reține că aspectul determinării caracterului rezonabil al îndoielii, la care prevederile art. 396 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură penală fac referire, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze, nu este de natură a încălca garanțiile specifice acestui drept fundamental.

43. **Tribunalul Bacău — Secția penală**, în dosarele nr. 788D/2018 și nr. 876D/2018, apreciază că dispozițiile criticate nu încalcă principiile constituționale care guvernează înfăptuirea justiției, neexistând cauză penală în care declarațiile martorilor să nu aducă o contribuție esențială la aflarea adevărului. Într-adevăr, părțile și subiecții procesuali principali nu pot fi audiați în calitate de martori, fiind interesați în mod direct de soluția care se pronunță în cauză, neputând să cumuleze și calitatea de martor, fiindcă nimeni nu poate avea calitatea de martor în propria cauză. Arată că în dreptul românesc funcționează principiul liberei aprecieri a probelor, în conformitate cu care probele nu au nicio valoare dinainte stabilită de lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare, în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. Legiuitorul a prevăzut o derogare de la principiul liberei aprecieri a probelor, în sensul că nu se poate pronunța una dintre soluțiile prevăzute de lege numai în baza unor probe rezultate din declarațiile investigatorilor, ale colaboratorilor sau ale martorilor protejați. Potrivit art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, aprecierea probelor este reglementată ca fiind operațiunea finală prin care instanța soluționează cauza. Înfiptuirea operei de justiție în baza liberei aprecieri a probelor este reglementată în majoritatea legislațiilor procesuale penale europene. Prin urmare, nici art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală nu încalcă principiile constituționale care guvernează înfiptuirea justiției. Potrivit art. 5 din Codul de procedură penală, în desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului, cu privire la faptele și împrejurările cauzei, organele judiciare având obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului. De cele mai multe ori, în procesul penal, mărturia nu constituie probă izolată, exclusivă pe care se întemeiază hotărârea judecătorească ce se va pronunța în cauză, ci alături de aceasta, de regulă, în dosar sunt și alte probe. În baza principiului liberei aprecieri a probelor instanța are posibilitatea să înlătore motivat declarațiile martorilor care nu au creat convingerea că exprimă adevărul.

44. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** arată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și cele ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală fac parte din titlul IV intitulat „Probele, mijloacele de probă și procedeele

probatorii”, capitolul I „Reguli generale”. Articolul 97 definește probele și procedeele probatorii, enunțând în același timp principalele mijloace de probă prin care se obțin probele în procesul penal, la alin. (2) lit. d) fiind prevăzute declarațiile martorilor. Din analiza acestor dispoziții, instanța judecătorească apreciază că este vorba de o enumerare enunțiativă, deoarece alin. (2) lit. f) a aceluiași articol prevede că probele pot fi obținute și prin „orice alt mijloc de probă care nu este interzis de lege”.

45. Instanța judecătorească apreciază că toate articolele din cadrul capitolului I sunt strâns legate între ele, fiind menite să asigure și să garanteze principiile de drept care guvernează procesul penal în ansamblul său. Astfel, din reglementarea art. 97—103 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că principiul *in dubio pro reo* este un corolar al prezumției de nevinovăție, fiind garantat în sistemul nostru procesual de principiul liberei aprecieri a probelor, completat cu principiul liberei sau intimei convingeri a judecătorului, principiu în baza căruia acesta va aprecia liber mijloacele de probă administrate în cauză.

46. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (1) și cele ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească arată că aceste prevederi fac parte din secțiunea a 4-a intitulată „Audierea martorilor” și definesc noțiunea și importanța acestora, prin prisma faptului că declarațiile martorilor reprezintă mijloace de probă foarte vechi și frecvente în procesul penal, în doctrină arătându-se de multe ori că martorii sunt „ochii și urechile justiției”. Martorul în sine nu este un mijloc de probă, numai declarațiile lui au acest caracter, în măsura în care concură la rezolvarea cauzei.

47. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară** arată că textele de lege criticate îndeplinesc cerințele de constituționalitate și satisfac necesitatea de previzibilitate a normei legale, fiind formulate suficient de clar. Se observă cu claritate că legea penală prevede că orice persoană, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali (respectiv suspectul și persoana vătămată), poate fi audiată în calitate de martor, context în care este evident că și persoana care denunță săvârșirea unei infracțiuni, adică persoana care are cunoștință de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, fără însă a fi vătămată prin aceasta, va fi audiată în această calitate în cadrul unui proces penal. Prin reținerea calității de martor a denunțatorului nu se aduce atingere dreptului la un proces echitabil prin înfrângerea principiului loialității administrării probelor, denunțul reprezentând doar actul de sesizare a organelor judiciare, iar declarațiile denunțatorului reprezentând mijlocul de obținere a probelor în cadrul procesului penal. Totodată, în ceea ce privește susținerea în sensul existenței unui interes personal al denunțatorului, context în care audierea respectivei persoane în calitate de martor ar fi contrară dreptului la un proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, judecătorul de cameră preliminară apreciază că acesta nu ar putea fi reținut în abstract, prin simpla formulare a denunțului, chiar dacă denunțarea și facilitarea tragerii la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni va conduce la aplicarea unei cauze legale de reducere a pedepsei, cu atât mai mult cu cât, în unele situații, există chiar o obligație legală în acest sens, potrivit art. 266 și art. 267 din Codul penal.

48. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală** apreciază că, în raport cu conținutul dispozițiilor art. 290 alin. (1) din Codul penal, autorul excepției nu ridică vreo problemă de constituționalitate legată de soluția legislativă care permite ca denunțatorul să fie audiat ca martor. Denunțatorul este o persoană care încunoștințează organul judiciar despre săvârșirea vreunei infracțiuni prin care nu a fost vătămată. Textul reglementează o acțiune civică a persoanei, care este uneori

obligatorie sub sancțiune penală, potrivit art. 266 și art. 267 din Codul penal, și care nu implică, de principiu, o poziție de subiectivism a denunțătorului. Calitatea de denunțător nu presupune automat existența subiectivismului, analiza acestui aspect ținând de evaluarea și aprecierea probelor de către instanța judecătorească. Astfel, nu se impune menționarea declarațiilor martorului denunțător între cele de la art. 103 din Codul de procedură penală. Rațiunile pentru care s-a instituit o limită în privința evaluării declarațiilor investigatorului, ale colaboratorului și ale martorilor protejați nu se regăsesc în cazul martorului denunțător. Așa fiind, instanța judecătorească apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, fiind pe deplin conforme cu principiul legalității și dreptul la un proces echitabil, acestea având un caracter pe deplin precis și previzibil.

49. Tribunalul Arad — Secția penală și Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că principiul loialității administrării probelor nu este înfrânt prin audierea persoanelor care au calitatea de colaborator al organelor judiciare, respectiv a martorilor, în eventualitatea în care aceștia au și calitatea de denunțatori. Potrivit art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală denunțul nu se regăsește ca probă, ceea ce înseamnă că nici în ipoteza schimbării calității denunțătorului în cea de martor nu se poate susține că acuzarea își dublează probele. Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 114 din Codul de procedură penală, poate fi audiată în calitate de martor „orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală”. Atât timp cât „denunțul” nu reprezintă un mijloc de probă, chiar dacă reprezintă o acuzare penală adusă unei persoane, nu se poate afirma că prin audierea denunțătorului în calitate de martor se aduce înfrângere principiului loialității administrării probelor sau că acuzarea își dublează probele printr-o singură procedură. În continuare, instanța judecătorească arată că actul de sesizare a instanței nu se fundamentează doar pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați, pe de o parte, iar, pe de altă parte, că inculpatului nu îi este obstrucționat în niciun fel dreptul de a propune probe în apărare sau de a-și formula apărarea prin orice alte mijloace legale, fiindu-i astfel respectat atât principiul legalității, al liberului acces la justiție, cât și dreptul la un proces echitabil conform cerințelor constituționale și internaționale.

50. Tribunalul Constanța — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, potrivit art. 114 alin. (1) din Codul de procedură penală, poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală. Susține că dispozițiile art. 290 alin. (3) din Codul penal reglementează o cauză de nepedepsire a făptuitorului dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta. Într-o astfel de situație mituitorul poate dobândi calitatea de martor în procesul penal pornit împotriva persoanei care se presupune că a luat mită. În această situație nu se încalcă dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât, conform dispozițiilor art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, „proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: declarațiile suspectului sau ale inculpatului; declarațiile persoanei vătămate; declarațiile părții civile sau ale părții responsabile civilmente; declarațiile martorilor; înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă; orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege”.

51. Totodată, arată că probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

52. În continuare, instanța judecătorească arată că prezumția de nevinovăție reprezintă unul dintre principiile fundamentale ale procesului penal, instituit pentru protecția persoanelor acuzate de săvârșirea unor infracțiuni. Aceasta însoțește acuzatul până la pronunțarea unei soluții definitive în procesul penal. Apreciază că suspectul sau inculpatul nu este obligat să-și dovedească nevinovăția, putându-și exercita dreptul la tăcere. În același timp acesta poate proba lipsa de temeinicie a acuzațiilor prin formularea unor declarații, depunerea unor cereri de probatorii, ridicarea unor excepții sau punerea de concluzii.

53. Susține că dreptul la un proces echitabil presupune examinarea tuturor probelor existente în cauză, în vederea aflării adevărului. Astfel, declarațiile martorului denunțător nu pot fi verificate decât în coroborare cu toate probele administrate în cauză, ele neavând o valoare mai dinainte stabilită, iar inculpatul se poate prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil. Potrivit art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice acuzat are, mai ales, dreptul să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca martorii acuzării. Dreptul înscris în art. 6 paragraful 3 lit. d) constă în posibilitatea ce trebuie să îi fie acordată acuzatului de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa, de a putea cere să fie audiați martori care să-l discolpe, în aceleași condiții în care sunt audiați și interogați martorii acuzării. Acest drept constituie o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în același timp, o componentă importantă a dreptului la un proces echitabil. Noțiunea de „martor” are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45). Astfel, din moment ce o depoziție, fie că este făcută de un martor, *stricto sensu*, sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze în mod substanțial condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei*, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Luca împotriva Italiei*, paragraful 41). Așa fiind, apreciază că posibilitatea conferită de textul criticat de a fi audiate în calitate de martor și persoanele care au formulat denunțul se constituie într-o garanție a respectării dreptului la un proces echitabil, iar nu într-o încălcare a acestuia.

54. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

55. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

56. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

57. În ceea ce privește **obiectul excepției de neconstituționalitate**, Curtea, analizând actele de sesizare, observă că autorii excepției, deși critică aceeași soluție legislativă, invocă excepția de neconstituționalitate a unor norme procesuale diferite. Astfel, în dosarele nr. 687D/2018, nr. 760D/2018, nr. 816D/2018, nr. 2.079D/2018, nr. 704D/2019 și nr. 1.042D/2019 se critică dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ; în dosarele nr. 788D/2018 și nr. 876D/2018 se critică dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală; în dosarele nr. 818D/2018 și nr. 1.430D/2018 se critică dispozițiile art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) din același act normativ; în Dosarul nr. 1.072D/2018 se critică dispozițiile art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din același act normativ; în Dosarul nr. 2.193D/2018 se critică dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 104, art. 114 alin. (1) și la cele ale art. 115 alin. (1) din același act normativ.

58. Având în vedere că toate aceste dispoziții concură la conturarea soluției legislative criticate, în condițiile inexistenței unui text de lege expres care să o consacre, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate este reprezentat de dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 104, art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 97 alin. (2) lit. d): „(2) *Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: [...] d) declarațiile martorilor.*”;

— Art. 103 alin. (2) și (3): „(2) *În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.*”

(3) *Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.*”;

— Art. 104: „*În cursul procesului penal, în condițiile prevăzute de lege, pot fi audiate următoarele persoane: suspectul, inculpatul, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente, martorii și experții.*”;

— Art. 114 alin. (1): „*Poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală.*”;

— Art. 115 alin. (1): „*Orice persoană poate fi citată și audiată în calitate de martor, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali.*”

59. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3), potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (12), potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, și art. 148 alin. (2)—(4) referitor la integrarea în Uniunea

Europeană. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

60. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii acesteia formulează critici de neconstituționalitate dintr-o dublă perspectivă, și anume, pe de-o parte, se critică posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțator, iar, pe de altă parte, forța probantă a declarației de martor date de denunțator. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că a analizat anterior aceste critici de neconstituționalitate apreciindu-le neîntemeiate, prin Decizia nr. 63 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 6 august 2019, și Decizia nr. 59 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 1 august 2019.

61. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că *legiuitorul a reglementat expres, prin art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, sfera persoanelor care pot fi martori din perspectivă procesuală*, și anume martor este persoana care nu are calitatea de subiect procesual principal sau parte, constituite ca atare în proces.

62. Din **perspectivă convențională**, Curtea a observat că, potrivit art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice acuzat are, mai ales, *dreptul să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării*. Dreptul înscris în art. 6 paragraful 3 lit. d) constă în posibilitatea ce trebuie să îi fie acordată acuzatului de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa, de a putea cere să fie audiați martori care să îl discolpe, în aceleași condiții în care sunt audiați și interogați martorii acuzării; el constituie o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în același timp, o componentă importantă a dreptului la un proces echitabil. Referitor la art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de exemplu, în Hotărârea din 24 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Tarău împotriva României*, paragrafele 69—70, că „admisibilitatea probelor ține în primul rând de regulile de drept intern și că, în principiu, instanțelor naționale le revine obligația de a aprecia elementele adunate de ele. Cerințele paragrafului 3 al art. 6 reprezintă aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil garantat de paragraful 1 al acestui articol. Elementele de probă trebuie, în principiu, să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Acest principiu comportă excepții, însă acestea nu se pot accepta decât sub rezerva drepturilor apărării; ca regulă generală, paragrafele 1 și 3 lit. d) ale art. 6 prevăd acordarea în favoarea acuzatului a unei ocazii adecvate și suficiente de a contesta o mărturie a acuzării și de a interoga autorul acesteia, în momentul depozitării sau mai târziu. Așa cum a precizat Curtea în mai multe rânduri, în anumite circumstanțe poate fi necesar ca autoritățile judiciare să recurgă la depozitii ce datează din faza de urmărire penală. Dacă acuzatul a avut o ocazie adecvată și suficientă de a contesta aceste depozitii, în momentul în care au fost făcute sau ulterior, utilizarea lor nu contravine în sine art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d). Totuși, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau într-o măsură hotărâtoare pe depozitiile date de o persoană pe care acuzatul nu a putut să o interogheze sau să asigure interogarea ei nici în faza urmăririi penale, nici în timpul dezbaterilor, rezultă că aceste drepturi de apărare sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile art. 6”.

63. Totodată, **Curtea Constituțională**, având în vedere cele statuate de instanța europeană, a reținut că *noțiunea de „martor”*

are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45). Astfel, din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor — stricto sensu — sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei*, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Luca împotriva Italiei*, paragraful 41) (a se vedea Decizia nr. 463 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 5 noiembrie 2018, paragrafele 16, 17; Decizia nr. 198 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 4 iulie 2016, paragrafele 19—21, și Decizia nr. 97 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 29 iunie 2018, paragrafele 27 și 28).

64. Plecând de la aceste premise, Curtea a reținut că ideea de bază a reglementării instituției denunțatorului este aceea că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiune. Mai mult, Curtea a observat că, în totalitatea cazurilor, denunțul este realizat cu scopul de a acuza o persoană de săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, Curtea a apreciat că **denunțul poate constitui o „mărturie în acuzare”, cu consecința dobândirii de către denunțator a calității de „martor”**.

65. În ceea ce privește **forța probantă a declarației de martor date de denunțator** — critica ce vizează art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală —, Curtea observă că, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, „*probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză*”.

66. Curtea a observat că legiuitorul, prin dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, a instituit unele limitări ale principiului liberei aprecieri a probelor, reglementând în acest sens că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.

67. Curtea a apreciat, luând în considerare și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, reglementând dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, **legiuitorul a avut în vedere echitatea procesului penal în contextul existenței unor situații în care persoanele anterior menționate nu sunt prezente pentru a fi audiate într-un proces**

public și contradictoriu, astfel că persoana acuzată nu beneficiază de toate garanțiile procedurale, iar nu atât faptul că aceste persoane au anumite interese legate de tragerea la răspundere penală a propriei persoane.

68. Or, din perspectiva **denunțatorului**, în condițiile în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și **acesta dobândește calitatea de martor protejat** (în sens larg), **dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt pe deplin aplicabile. În cazul în care denunțatorul nu dobândește calitatea de martor protejat** (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu sunt aplicabile, **denunțatorul putând fi audiat în calitate de martor, într-o procedură publică și contradictorie**, cu respectarea dispozițiilor referitoare la audierea martorilor.

69. În acest din urmă caz, Curtea a distins două situații, după cum există sau nu există un interes în obținerea unui beneficiu din perspectiva tragerii acestora la răspundere penală. Astfel, în cazul în care **denunțatorul nu are niciun beneficiu** din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, declarația sa dată în calitate de martor este comparabilă, din perspectivă procesuală, cu declarația oricărui alt martor, beneficiind de același tratament.

70. În cazul în care denunțatorul are un beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, fiind interesat de satisfacerea propriilor interese, apare că, din această perspectivă, poziția sa se aseamănă într-o oarecare măsură cu cea a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente.

71. Or, astfel cum s-a arătat, spre deosebire de vechea reglementare, Codul de procedură penală a înlăturat prevederea expresă privind căreia declarațiile părții (persoanei) vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor. Astfel, cu excepția declarațiilor prevăzute de dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, celelalte declarații au o valoare probatorie necondiționată, fiind supuse numai principiului liberei aprecieri a probelor. Dincolo de criteriile obiective care pot fi folosite pentru a discerne valoarea probatorie a declarației martorilor, rămân de actualitate considerentele reliefate de literatura de specialitate clasică, potrivit cărora numai adâncă și serioasă pricepere a judecătorilor poate fi cheazășie pentru o evaluare mai aproape de adevăr a declarațiilor făcute de martori.

72. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

73. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Țarălungă în Dosarul nr. 1.081/118/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, de Ana-Maria Pătru în Dosarul nr. 48.239/3/2017/A1 al Tribunalului București — Secția I penală, de Ovidiu Mazilu în Dosarul nr. 4.416/110/2016/a3 al Tribunalului Bacău — Secția penală, de Nicolae Stanciu în Dosarul nr. 3/36/2018/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, de Marin Bîlc și Florin Mircea Bolbos în Dosarul nr. 329/59/2018/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară, de Gabriela Mazilu și Ovidiu Mazilu în Dosarul nr. 3.510/110/2015 al Tribunalului Bacău — Secția penală, de Vlad Valer în Dosarul nr. 4.653/107/2017 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală, de George Gavrea în Dosarul nr. 5.176/30/2017 al Tribunalului Arad — Secția penală, de Bogdan Darius Vâlcov în Dosarul nr. 43.049/3/2015 al Tribunalului Dolj — Secția penală

și pentru cauze cu minori, de Dragoș Poteleanu în Dosarul nr. 7.578/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția penală, de Robert Grigorescu în Dosarul nr. 45.354/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și de Ioan Niculae în Dosarul nr. 15.884/3/2016/a16 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d), art. 103 alin. (2) și (3), art. 104, art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, Tribunalului București — Secția I penală, Tribunalului Bacău — Secția penală, Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, Curții de Apel Timișoara — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară, Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală, Tribunalului Arad — Secția penală, Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare, de către domnul Alexandru-Sorin
Bordei-Gheorghiușor a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general
al Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor
cu Dizabilități, Copii și Adopții**

Având în vedere Adresa Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 2.201/VVA din 19 februarie 2020, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/5.348/A.T. din 5 martie 2020,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Alexandru-Sorin Bordei-Gheorghiușor a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții.

(2) Domnul Alexandru-Sorin Bordei-Gheorghiușor predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 9 martie 2020.
Nr. 151.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, DEZVOLTĂRII ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN

privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BUCOVINA — S.A.

Având în vedere prevederile:

— art. 7 alin. (1), ale art. 12 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2019 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

— art. 8 alin. (7) și (8) și art. 9 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se dispune acordarea titlului de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BUCOVINA — S.A., cu sediul social în județul Suceava, localitatea Plopeni, orașul Salcea, Strada Aeroportului nr. 1, camera 3 din imobilul Incubator de Afaceri al Centrului Economic Bucovina, etajul 1, codul unic de înregistrare 41948687, care administrează parcul industrial constituit pe terenul având datele de identificare prevăzute la art. 2.

(2) Durata titlului de parc industrial acordat potrivit alin. (1) este de 50 ani, în condițiile respectării caracteristicilor de parc industrial prevăzute de legislația în vigoare.

Art. 2. — (1) Terenul pentru care se acordă titlul de parc industrial are următoarele caracteristici:

a) este amplasat pe teritoriul administrativ al orașului Salcea și al comunei Dumbrăveni, județul Suceava, și identificat în baza extraselor de carte funciară pentru informare, eliberate de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Suceava, Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Suceava, la data de 9.01.2020, cu numerele cadastrale 33427 Salcea și 31855 Dumbrăveni;

b) are o suprafață de 13,745 ha.

(2) Locația terenului pentru care se acordă titlul de parc industrial este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea-administrator transmite Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației un raport anual privind dezvoltarea parcului industrial.

Art. 4. — Titlul de parc industrial, acordat potrivit prezentului ordin, conferă operatorilor economici din parcurile industriale dreptul la facilitățile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 186/2013

privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare, și de art. 456 alin. (1) lit. i) și art. 464 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în situația îndeplinirii condițiilor stipulate în:

a) Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat, cu modificările ulterioare;

b) Regulamentul (UE) nr. 1.407/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*;

c) Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 2.980/2013 privind aprobarea condițiilor de acordare a măsurilor de sprijin pentru investițiile realizate în parcurile industriale, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Furnizorii ajutorului de stat/*de minimis* acordat în temeiul titlului de parc industrial acordat potrivit prezentului ordin sunt:

a) orașul Salcea, județul Suceava, pentru investițiile realizate pe terenul în suprafață de 12,56 ha, identificat cu nr. cadastral 33427 Salcea;

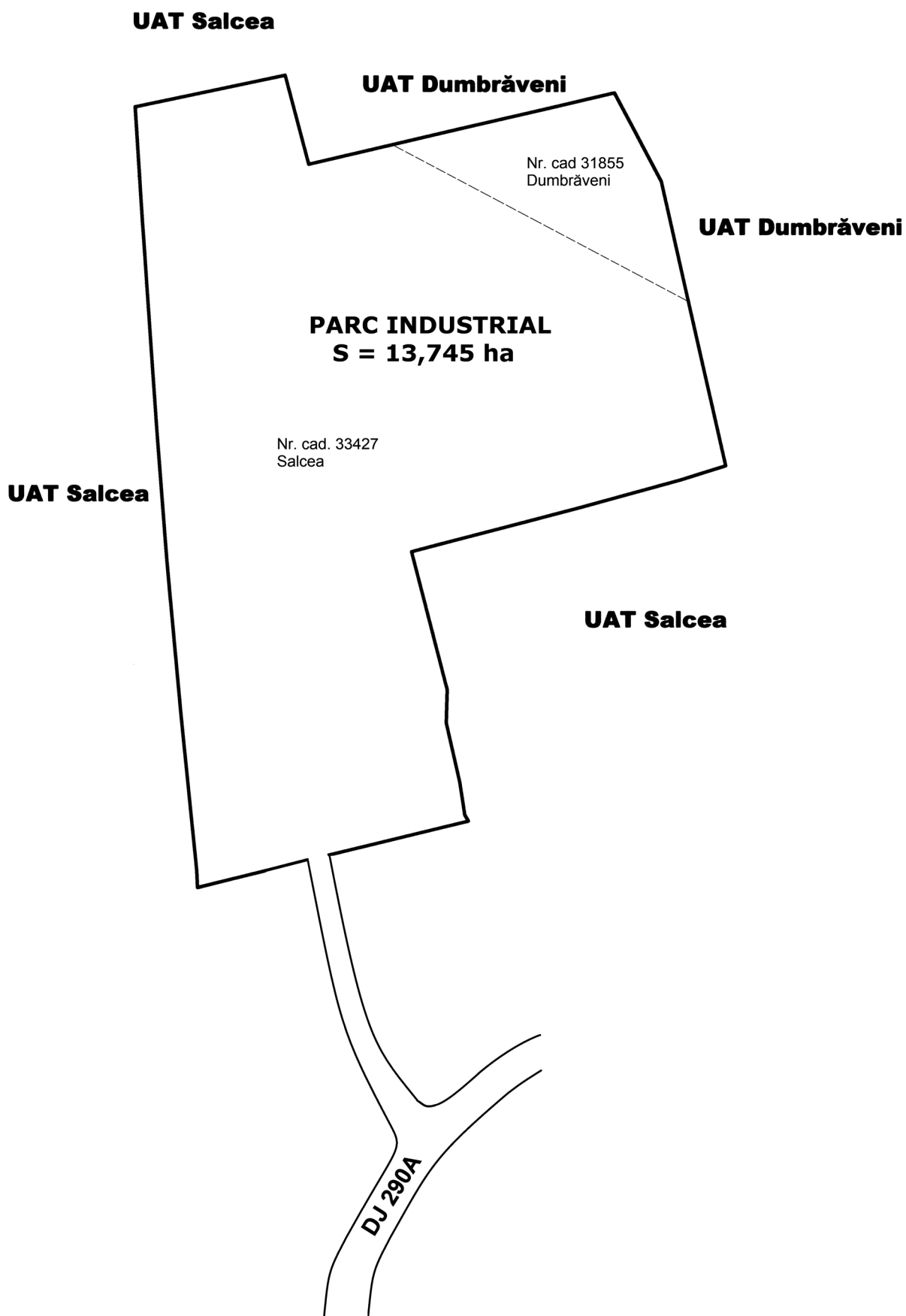
b) comuna Dumbrăveni, județul Suceava, pentru investițiile realizate pe terenul în suprafață de 1,18 ha, identificat cu nr. cadastral 31855 Dumbrăveni.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,
Ion Ștefan

București, 4 martie 2020.

Nr. 1.244.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

